

La legalitat espanyola

La legalitat espanyola és a la que apel·la Soraya Sáenz de Santamaría per instar al Tribunal Constitucional —més magnànim que el que governava Torquemada al segle XV— per destituir la presidenta del Parlament, Carme Forcadell, i neutralitzar el pla de desconexió de Catalunya aprovada per la cambra.

La legalitat espanyola és aquella en la qual ha d'encaixar un referèndum sobre la independència —segons podemistes vinculats a EUiA com David Companyon— o una mena de plebiscit-trampa segons Juan Carlos Monedero, Pablo Iglesias o, amb les seves dosis d'ambigüitat tacticista, Xavier Domènech.

La legalitat espanyola emana d'una Constitució redactada amb la pistola de l'exèrcit sobre la taula per ordir una estratègia-cortina de fum que difuminés la sobirania i els drets de les nacions històriques aprofitant els anhels d'obertura democràtica de la Transició.

La legalitat espanyola es justifica segons l'articulat d'una Carta Magna de 1978 que, a hores d'ara, no han referendat més de la meitat dels ciutadans amb nacionalitat espanyola i que, en el moment d'aprovar-se, no va comptar amb el suport dels fundadors (reaccionaris) del partit que ara governa a Madrid. Per tant, l'anomenat pacte constitucional no és vigent a cap efecte.

La legalitat espanyola, a més, va fer la prova del cotó amb un cop d'estat induït: el 23-F, destinat a enaltir la figura d'un monarca nomenat a dit per un dictador que va arribar al poder, precisament,

amb un altre cop d'estat que anorreava una república amb governs i institucions amb dirigents escollides democràticament.

La legalitat espanyola, com li agrada dir a Albert Rivera, va «construir un marc de convivència» entre la ciutadania però, immediatament després de la martingala de Tejero al Congrés i amb el vistiplau del sempre progressista, va instaurar una LOAPA que, amb tota la pàtina democràtica, per consumir l'espoli català i convertir en subsidiàries cròniques certes parts de l'Estat. Un sistema de presumpta solidaritat que, amb l'onada recentralitzadora i les retallades en temps de crisi, encara ha fet més palesa, fins i tot en comunitats governades pel PP.

La legalitat espanyola, en comptes de consolidar la democràcia i reforçar-ne el pedigrí, va propiciar un número de prestidigitació per conservar conductes feixistes i autoritàries en el nou marc sociopolític per viure més de tres dècades amb un statu quo de teòriques llibertats. Totes, però, producte de la continuïtat mesurada dels que qualifiquen el franquisme tardà de democràcia orgànica. La mateixa definició que ara molts llibertaris fan de règims com els de Veneçuela, on l'estat —tan intervencionista com la tecnocràcia franquista— fa viure tothom pobret i aleuret. Un oasi comparat amb les desigualtats socials de casa nostra, potser sí.

La legalitat espanyola ha permès fer una un moviment «acordiònic» en la divisió de poders. De la «clara» divisió establerta a finals dels setanta —deixant a banda la imposada figura del Borbó en un paper de teòric moderador— a l'estrenyiment i regressió dels últims anys en què les grapes d'un executiu ultraconservador ha minat les llibertats democràtiques i ha col·locat la judicatura —amb el Constitucional al capdavant— a mercè de l'interès polític.